

KÕVAD PAUGUD

ja erksad värvid

„Miks Taevane Isa ei kaota valju müra ära?” küsis Charlotte.

Heather Sullivan

(Põhineb tõestisündinud lool.)

Lugu leidis aset Ameerika Ühendriikides.

Valju müra ei meeldinud Charlotte'ile. Talle ei meeldinud, kuidas helid tagusid ta kõrvus või kajasid ta peas. Isegi kui ta teadis, et tal on turvaline, siis tundis ta ikka pinevil, kui autod kihutasid, rahvahulgad hõiskasid või trummid kõmisesid.

Ja ilutulestik ei meeldinud Charlotte'ile üldse!

Tema pere proovis paljusid erinevaid viise, et teda valju müra korral lohutada. Isa ostis talle erilised kõrvaklapid, et helisid blokeerida. Müristamise korral puges ema temaga teki alla. Charlotte ka palvetas abi saamiseks, et mitte hirmu tunda.

Kõikidest nendest tegevustest oli abi. Aga valju müra tekitas temas ikka hirmu.

„Täna õhtul läheme parki erilisele ilutulestiku etendusele,” ütles ema Charlotte'ile. „Kas soovid tulla?”

Charlotte kortsutas kulmu. „Aga ilutulestik on nii vali.”

„Nüüd, kui sa oled vanem, võib ilutulestiku vaatamine olla lõbus,” ütles ema. „Kõik sinu sõbrad on seal. Võime isegi sinu erilised kõrvaklapid kaasa võtta. Mis sa arvad, kas tahad proovida?”

Charlotte ohkas. „Hästi. Ma võin seda proovida.”

Ilutulestiku etendus pargis algas täiuslikult. Charlotte jooksis sõpradega murul ringi, jagas maiustusi ning mängis mängu. Peatselt läks taevas pimedaks. Charlotte istus maha ja pani ärevalt taevasse vaadates pähe oma kõrvaklapid.

PÖMM! PÖMM! PRAKSTI!

Charlotte'i süda lõi kiiresti ja ta rinnus pigistas. Ta hüppas püsti ja proovis ümbritsevast paukumisest eemale saada.

Ema jooksis Charlotte'ile järele ja haaras ta süle. Nad istusid uuesti maha ja ema kallistas teda kõvasti. Pisarad veeresid mööda Charlotte'i nägu alla.

„Mul on kahju, et see sind hirmutas,” ütles ema.

„Ma olen siin. Keskendume värvidele, et sa ei märkaks heli nii palju. Mida sa oma silmadega näed?”

Charlotte hingas sügavalt sisse. „Ma näen kuldset ja punast ja rohelist.”

„Nüüd kasuta oma nina,” ütles ema. „Mis lõhna sa tunned?”

„Ma tunnen suitsu ja muru lõhna,” ütles Charlotte.

„Ja popkorni!”

„Milliseid teisi meeli saad sa praegu kasutada?”

Charlotte sulges oma silmad. „Ma võin neid tunda. Kui ilutulestik plahvatab, siis võin seda värinat oma rinnus tunda.”

„Kas sa tunned mingisugust maitset?” küsis ema.

Charlotte pistis oma keele välja. „Ma ei saa ilutulestikku maitsta.” Ta naeris.

Kõik see muutis Charlotte'i uudishimulikuks.

„Kuidas inimesed erinevaid värve teevad?” mõtles ta.

„Miks ilutulestik plahvatab? Kuidas nad erinevaid kujusid teevad?” Ilutulestik ei tundunud enam nii hirmutav.

„Ema, ilutulestik on hämmastav!” ütles Charlotte.

Kui ema sel õhtul Charlotte'ile teki peale pani, küsis Charlotte: „Miks Taevane Isa ei vasta mu palvetele, kui palun, et vali müra läheks ära?”

Ema mõtles hetke. „Taevane Isa ei võta alati hirmsaid asju ära,” ütles ta. „Aga mõnikord aitab Ta meil asju teise nurga alt näha või annab meile inimesed, kes aitavad meid lohutada.”

„Just nagu Ta aitas mind täna õhtul!”

ütles Charlotte.

„Täpselt nii!” Ema naeratas. „Sa läksid ilutulestiku etendusele, kuigi kartsid. Siis aitas Taevane Isa sul oma hirme rahustada. Ta aitas sul ka näha ilutulestiku ilu, kasutades sinu teisi meeli.”

Charlotte mõtles erksatest värvidest taevas ja naeratas. Valju müra ei meeldinud talle jätkuvalt. See ikka hirmutas teda. Aga ta teadis, et Taevane Isa võib alati aidata tal vapper olla. ●

„Ära kard, sest mina olen sinuga”
(Jesaja 41:10).